

ЕСЕНЬ

Гората плаче за листата,
които вихъръ зълъ отрони,
и въ тежка жалба къмъ земята
привежда голитъ си клони.

Не се разнася въ нея пѣсень,
не се дочува шумолене, —
тъй тихо въ нея броди Есень
въ коси съсъ листи позлатени.

Тъжи гората и чернѣе
и въ мъка не продумва дума,
и само тихо сълзи лѣе
надъ пожълтѣлата си шума.

Владимиръ Русалиевъ

